

Diecezja
Warszawsko-Praska

KATECHEZA PARAFIALNA

EUCHARYSTIA

2025

Nadzór redakcyjny:
Bp Jacek Grzybowski

Redakcja:
Ks. Rafał Jabłkowski

Zespół diecezjalny:
s. Anna Juźwiak
Artur Kołaczek
Agnieszka Jurek-Urbanowska
Marek Urbanowski
Dorota Janas
Violeta Jagnieża
Łukasz Jagnieża
Agnieszka Przybysz
Zbigniew Przybysz
Danuta Wojciechowska
Roman Wojciechowski

Korekta:
Katarzyna Pawlak

Projekt okładki:
Małgorzata Mroczek

Skład:
Tadeusz Maszewski

Diecezja Warszawsko-Praska. AD 2025

Nakłoń swe serce do słuchania!

Po cyklu katechez ADWENT 2024 i WIELKI POST 2025 oddajemy wszystkim diecezjanom cykl 6 katechez związanych z EUCHARYSTIĄ.

Eucharystia jest sercem życia Kościoła. To w niej uobecnia się najgłębsza tajemnica naszej wiary – **miłość Boga, który staje się pokarmem dla człowieka**. W każdej Mszy Świętej spotykamy Chrystusa żywego i prawdziwego, który oddał swoje życie za nas na krzyżu i który nieustannie ofiaruje się Ojcu za zbawienie świata. Nie jest to jedynie wspomnienie wydarzenia sprzed dwóch tysięcy lat, ale **realne uczestnictwo w ofierze Jezusa**. Jak nauczał **Benedykt XVI**: „Eucharystia jest aktem miłości Boga, który wchodzi w nasze życie, aby je przemienić i uczynić nas uczestnikami swojego życia.” (*Benedykt XVI, Homilia na Uroczystość Bożego Ciała, 7 czerwca 2007 r.*)

To właśnie ta przemieniająca moc Eucharystii czyni ją **źródłem i szczytem** całego życia chrześcijańskiego. Każdy sakrament, każda modlitwa i każdy gest miłości, jaki podejmujemy, ma swoje korzenie w Eucharystii i ku niej prowadzi. W niej uczymy się wdzięczności, pokory i ofiarności. W niej rozpoznajemy, że nasza codzienność – z jej radościami i trudami – może stać się darem składanym Bogu.

Uczestnicząc we Mszy Świętej, wchodzimy w żywy dialog z Bogiem. Słowo Boże, które słyszymy, karmi nasz umysł i serce, a Komunia Święta jednoczy nas z Chrystusem w sposób najpełniejszy. Jednak uczestnictwo w Eucharystii nie kończy się wraz z błogosławieństwem kapłana. Wręcz przeciwnie – wtedy dopiero się zaczyna. **Zostajemy posłani, aby nieść Chrystusa innym**, stając się świadkami Jego obecności w świecie. Papież **Franciszek** uczył nas, że: „Msza Święta nie jest przedstawieniem; jest spotkaniem z żywym Jezusem. Uczestniczyć w niej znaczy pozwolić, by On nas przemieniał.” (*Franciszek, Audyencja generalna, 8 listopada 2017 r.*)

W tym prostym, ale głębokim zdaniu papież streszcza sens każdej Eucharystii. Uczestnictwo nie jest biernym oglądaniem obrzędów, ale **aktywnym zaangażowaniem całej osoby** – umysłu, serca i woli. To zaproszenie do przemiany: abyśmy z uczestników stali się uczniami, a z uczniów – świadkami.

Katechezy poświęcone Eucharystii mają pomóc nam odkryć Eucharystię na nowo. W świecie pełnym pośpiechu, powierzchowności i duchowego znużenia, Bóg zaprasza nas do stołu, gdzie czas zwalnia, a serce może znów poczuć smak pokoju. **Każda Msza Święta jest darem – nie obowiązkiem, lecz spotkaniem miłości**. To miejsce, w którym Bóg pochyla się nad człowiekiem, by go umocnić, uleczyć i napełnić nowym życiem.

Niech ten czas wspólnej refleksji będzie dla nas okazją, by odnowić w sobie pragnienie głębszego uczestnictwa w Eucharystii. Niech stanie się ona dla nas nie tylko niedzielnym rytuałem, ale codziennym źródłem światła, siły i nadziei. Bo tam, gdzie jest Eucharystia – tam jest **Chrystus żywy**, a gdzie jest On – tam jest prawdziwe życie.

Przypominamy, że najlepszą formą odczytywania katechez jest czas przed rozpoczęciem Mszy Świętej lub po jej zakończeniu. Ważne, aby jak największa liczba parafian mogła usłyszeć przekazywane treści.

Na stronie diecezja.waw.pl można pobrać katechezy tak w formie książeczki, jak również zostały przygotowane katechezy z możliwością oddzielnego ich wydrukowania i wyłożenia w kościele, tak, aby każdy kto chce, mógł wziąć ją do domu.

Rozpoczęcie czytania katechez w parafiach naszej diecezji startuje od 19.10.2025 r. przez kolejnych sześć niedziel. Na wiosnę 2026 będą przygotowane katechezy związane z sakramentami.

Zespół Redakcyjny

19 października 2025 r.

Sakrament Eucharystii – ustanowienie i uobecnienie misterium zbawienia

Istotą Eucharystii jest nieskończona miłość Boga do człowieka, dlatego dla nas jest ona zawsze w centrum życia Kościoła – w niej streszcza się i uobecnia całe paschalne misterium Chrystusa: Jego Osoba, męka, śmierć i zmartwychwstanie. Eucharystia jest sakramentem obecności i ofiary, poprzez nią Chrystus realnie i skutecznie udziela się Kościołowi.

Wiemy, że Jezus w czasie swojej publicznej działalności wielokrotnie zapowiadał szczególny dar z siebie samego oznajmiając uczniom: „Chlebem Bożym jest Ten, który z nieba zstępuje i życie daje światu. Jam jest chleb życia. Kto do Mnie przychodzi, nie będzie łaknął; a kto we Mnie wierzy, nigdy pragnąć nie będzie (J 6,33-34). Podczas Ostatniej Wieczerzy, obchodząc z uczniami Paschę, ustanowił ten szczególny sakrament – wypowiadając słowa błogosławieństwa, wziął chleb i kielich z winem, polecając uczniom, aby powtarzali te słowa i gesty na Jego pamiątkę. Tak zrodziło się sakramentalne uobecnienie odkupieńczej ofiary Chrystusa.

Pascha Pana jest zatem związana z konkretnymi znakami – chlebem i winem – które przez słowo Chrystusa i działanie Ducha Świętego przemieniają się w substancję Ciała i Krwi Pana. Owa sakramentalna i realna przemiana sprawia, że w postaciach eucharystycznych pozostają fizyczne właściwości (kolor, smak, zapach), ale wewnętrzna istota ulega przemianie – chleb staje się realnym Ciałem, a wino Krwią Chrystusa. Stąd od czasów apostoelskich chrześcijanie wierzą, że w czasie każdej Mszy świętej Jezus przychodzi do nas w trwały, realny i istotowy sposób. Kiedy Kościół celebrował i odtwarza misterium Wieczernika, Duch Święty sprawia, że owo zbawcze wydarzenie sprzed stuleci – uczta i ofiara – staje się skuteczne „tu i teraz” jednocząc Kościół, umacniając w miłości i uzdalniając do świadectwa.

Uczestnicząc w Mszach Świętych wiemy, że mają one swój własny cel i dynamikę wyrażające się w poszczególnych częściach liturgii eucharystycznej: obrzędy wstępne, liturgia Słowa, liturgia Eucharystyczna oraz obrzędy zakończenia. Prześledźmy krótko każdy z tych etapów liturgii:

Celem obrzędów wstępnych jest zawiązanie wspólnoty, uświadamianie wiernym obecności Boga w zgromadzeniu liturgicznym, wprowadzenie w misterium dnia oraz przygotowanie do słuchania Słowa i godnego sprawowania Eucharystii. Temu właśnie służą zarówno śpiew na wejście, procesja służby liturgicznej, jak i ucałowanie ołtarza, okadzenia oraz akt pokuty. Obrzędy wstępne kończy kolekta – specjalna modlitwa kapłana, który w imieniu zgromadzenia zbiera w niej intencje wszystkich wiernych i wprowadza w temat dnia.

Liturgia Słowa jest dialogiem Boga z ludem. Bóg przemawia przez czytania, a Kościół odpowiada modlitwą i wyznaniem wiary. Na ten etap liturgii składają się czytania biblijne, psalm responsoryjny, aklamacja przed Ewangelią, czytanie Ewangelii, homilia, czyli wyjaśnienie Pisma i ukazanie jego zastosowania w życiu Kościoła. W niedzielnej Mszy św. po homilii następuje uroczyste i wspólnotowe wyznanie wiary, a liturgię Słowa kończy modlitwa powszechna za Kościół, wspólnotę i świat.

Sercem każdej Mszy Świętej jest **liturgia eucharystyczna**, w której dokonuje się uobecnienie ofiary Chrystusa i zaproszenie na ucztę Baranka Bożego. Rozpoczyna się ona od przygotowania darów, procesji z chlebem i winem oraz modlitwy nad darami. Następnie kapłan składa Bogu dziękczynienie w modlitwie zwanej prefacją, która kończy się śpiewem „święty, święty, święty”. Najważniejsza część każdej Eucharystii składa się z **epiklezy** (prośby o Ducha Świętego, by przemienił chleb i wino w ofiarę Chrystusa), **konsekracji** (kapłan wymawia słowa i powtarza gesty Chrystusa konsekrując dary chleba i wina, by stały się Jego Ciałem i Krwią), **ofiarowania** (Kościół składa Ojcu ofiarę Chrystusa i siebie w Nim) i kończy się **doksologią**, czyli uroczystym wyznaniem, że wszystko dokonuje się przez Chrystusa i w Chrystusie. Wierni odpowiadając „Amen” kładą „pieczęć wiary” na całej tej najważniejszej modlitwie.

Obrzędy Komunii świętej rozpoczynają się od modlitwy synów Bożych – „Ojcze nasz”. Po niej kapłan modli się o pokój, zgodę i wzajemne przebaczenie wzywając wiernych, by przekazali sobie znak pokoju i jedności. W czasie śpiewu „Baranku Boży” kapłan łamie chleb eucharystyczny i ukazuje wiernym „Baranka Bożego, który gładzi grzechy świata”. Wierni będący w stanie łaski uświęcającej, mogą przyjąć Komunię Świętą, złożyć dziękczynienie i uwielbienie za eucharystyczny dar Chrystusa, prosząc jednocześnie o duchowe owoce sakramentu ołtarza.

Mszę Świętą kończy błogosławieństwo, w którym kapłan powierza lud opiece Boga i posyła do życia Ewangelią. Krótkie końcowe „Idźcie w pokoju Chrystusa” podkreśla misyjny charakter każdej Eucharystii, jest wezwaniem i zobowiązaniem, abyśmy już poza przestrzenią kościoła i liturgii stawali się autentycznymi świadkami Ewangelii.

Niech jej zrozumienie i świadome przeżywanie pomaga nam w autentycznie głębokim życiu wiary.

26 października 2025 r.

Eucharystia – centrum życia chrześcijańskiego

 Postawmy sobie dziś pytania: jeśli jestem chrześcijaninem, jestem ochrzczony, przyjmuję sakramenty, chodzę w niedzielę na Mszę świętą, to czy Eucharystia jest w centrum mojego życia? Czy kształtuje moją postawę wobec świata, ludzi i całego stworzenia? Czy Msza św. mnie wychowuje?

Tym szczególnym wychowawcą, który „pragnie, by wszyscy ludzie zostali zbawieni i doszli do poznania prawdy” (1 Tm 2,4), jest, wkraczający w moją historię, Bóg. Dokonuje On tego zawsze poprzez Chrystusa – Wcielone Słowo – bo „nie ma w żadnym innym zbawienia, gdyż nie dano ludziom pod niebem żadnego innego imienia, w którym moglibyśmy być zbawieni” (Dz 4,12).

Eucharystia uświadamia nam, że wielkie wydarzenia zbawcze to nie jest historia, nie wspomnienie czegoś odległego, ale żywa i sprawcza obecność Chrystusa, który dziś działa w świecie. Bóg staje pośród nas przez posługę kapłanów, święte sakramenty, swoje Słowo, gdy jako Kościół zbieramy się i modlimy, bo „gdzie są dwaj albo trzej zebrani w imię moje, tam jestem pośród nich” (Mt 18, 20). Dlatego tak ważna w Kościele jest jedność i wspólnota, a liturgia ma być jej pięknym wyrazem. Stąd kościelne reguły uczą nas: „Jednakowa postawa ciała, którą powinni zachowywać wszyscy uczestnicy liturgii, jest znakiem wspólnoty i jedności zgromadzenia, wyraża bowiem, a zarazem wywiera wpływ na myśli i uczucia uczestników”. (Ogólne wprowadzenie do Mszału, nr 20).

Liturgia, szczególnie eucharystyczna, ma bowiem ukazywać prawdziwość słów Chrystusa z Ewangelii św. Jana: „Ojcze proszę, aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty Ojcze we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno, aby świat uwierzył, żeś Ty Mnie posłał” (J17,21). Liturgia ma wyrażać prawdę o jedności Ludu Bożego, bo „jedno jest Ciało i jeden Duch, bo też zostaliście wezwani do jednej nadziei, jaką daje wasze powołanie. Jeden jest Pan, jedna wiara, jeden chrzest. Jeden jest Bóg i Ojciec wszystkich” (Ef 4, 4-6).

Starajmy się tak widzieć Eucharystię – jako sakrament jedności. Niech nasza punktualność, nasz strój, nasze zrozumienie postaw i znaków liturgicznych, pomoże nam i innym w godnym przeżywaniu liturgii Mszy św. Przygotowanie do Eucharystii zaczyna się bowiem dużo wcześniej: w domu, w drodze do kościoła, w pierwszych kilku minutach spędzonych w świątyni. Warto wcześniej przeczytać czytania, które usłyszymy w kościele, pomyśleć intencję w jakiej będę się modlił, zadbać o czystość serca i sumienia.

Jeśli będziemy wytrwali w tych drobnych przygotowaniach, jeśli uświadomimy sobie jak wielki dar otrzymujemy w czasie każdej Mszy św., jak piękny jest dar jedności, który wyraża liturgia, wtedy większa będzie owocność naszej wiary.

2 listopada 2025 r.

Eucharystia jako spotkanie z żywym Jezusem

Zapewne wielu z nas słyszało religijną piosenkę: „Witaj, Panie, dobrze, że jesteś. Witaj Zbawicielu, czekaliśmy na Ciebie. Dobrze, że przyszedłeś”. Wyraża ona piękno i aktualność zaproszenia, jakie Bóg kieruje dziś do Ciebie – zaproszenia do pełnego uczestnictwa w Eucharystii. Jednak, o ile Pan zawsze chce do nas przyjść, o tyle my nie zawsze jesteśmy na to gotowi. Grzech, zaniedbanie, obojętność sprawiają, że czasem wiele tygodni, miesięcy i lat nie przyjmujemy Komunii świętej. Odkładając spowiedź nie dajemy Bogu szansy, by przyszedł do nas i byśmy mogli w sercu powiedzieć do Niego: „Dobrze, że jesteś”.

Kościół uczy nas, że stan łaski uświęcającej oraz brak przywiązania do grzechu stanowią warunek godziwego i owocnego karmienia się pokarmem eucharystycznym. Dlatego powinniśmy regularnie się spowiadać, szczerze nazywać przy spowiedzi to, co rani relację z Bogiem, człowiekiem i danym nam do życia światem. I choć przecież Bóg dobrze zna nasze uczynki, wie co jest w naszych sercach i umysłach, to pragnie, abyśmy we współpracy ze spowiednikiem otrzymali przez posługę kapłana łaskę przebaczenia, ucząc się, poprzez regularne praktykowanie sakramentu pojednania, wybierać dobro a odrzucać zło. W Katechizmie Kościoła Katolickiego czytamy:

Źródłem i pokarmem codziennego nawrócenia i pokuty jest Eucharystia, ponieważ w niej uobecnia się ofiara Chrystusa, która pojednała nas z Bogiem. Karmi ona i umacnia Tych, którzy żyją życiem Chrystusa – jest „środkiem zaradczym uwalniającym nas od grzechów powszednich i zachowującym od grzechów śmiertelnych. (KKK 1436)

Dar Chrystusa w Eucharystii jest możliwy, ponieważ Ten, który nie miał żadnego grzechu, dał się za moje nieprawości ukrzyżować i ofiarował mi największy dar: zadośćuczynienie za moje grzechy, abym mógł Go naśladować w świętości i łasce.

Zachęcajmy się nawzajem do świadomego, pełnego i czynnego uczestniczenia we Mszy Świętej, abyśmy umocnieni przez regularne korzystanie z sakramentu pokuty w pełni czerpali ze źródła jakim jest Eucharystia.

9 listopada 2025 r.

Eucharystia jako pokarm na życie wieczne

Przez dar chrztu świętego wszyscy zostaliśmy wprowadzeni w mękę, śmierć i zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa, a tym samym zaproszeni do życia wiecznego. Kościół uczy nas więc, że jeśli sakrament chrztu wprowadza nas w wieczność, to sakrament Eucharystii umacnia nas w doczesnej wędrówce życia, byśmy wytrwali na drogach wiary. Życie chrześcijańskie ma zatem określony cel – wychodzimy z rąk Boga, przechodzimy przez życie, które jest próbą wytrwałości oraz ufności i wracamy do Ojca.

Eucharystia jest więc w Kościele i dla Kościoła pokarmem, który karmi całego człowieka, daje mu siły w codziennym pielgrzymowaniu przez życie: w jego rozwoju, dojrzewaniu, nauce, pracy, relacjach, różnorodnych zajęciach i zaangażowaniach – w rodzinie, Kościele, społeczności. Chrystus wybrał powszedni, codzienny chleb, ponieważ zapragnął stać się uczestnikiem naszej codzienności.

Komunia święta nie jest jednak jedynie umocnieniem doczesnym, ona knasyca właściwe tylko człowiekowi pragnienie życia nieskończonego, pozwala już tutaj i teraz uczestniczyć w wiecznym życiu Boga ukazując, że Królestwo Boże jest już pośród nas. Tylko bowiem Chrystus – prawdziwy Chleb z nieba – ma moc przemiany mnie w siebie tak, by Jego Ciało stało się moim ciałem. Dzięki Eucharystii mogę codziennie żyć na sposób Boga, wchodzić z Nim w relację i uczestniczyć w ofiarowanej mi łasce: „Kto spożywa moje ciało i pije moją krew, pozostaje we Mnie, a Ja w nim” (J 6,56). Przyjęty przeze mnie Chrystus ma moc przemieniać mnie w siebie, przyswajać się i asymilować, ale tylko wtedy, gdy Mu na to pozwolę, gdy poddam się działaniu łaski.

Zuświadomienia sobie czym jest dar Eucharystii wynika pragnienie adorowania Chrystusa realnie obecnego w Najświętszym Sakramencie. I choć wiemy, że modlitwa adoracyjna jest trudna, wymaga wytrwałości i cierpliwości, to ostatecznie jest to najcenniejszy czas na spotkanie z samym sobą i z Panem, czas na napełniający odwagą i pokojem modlitewny dialog z Chrystusem. Adoracja Najświętszego Sakramentu sprawia, że możemy odnaleźć swoją godność i wartość, uczyć się wewnętrznej wrażliwości i wyczucia tego, czego Bóg ode mnie pragnie.

Praktykujmy zatem wyciszoną modlitwę adoracyjną, z prostotą wyznawajmy wiarę w obecność Boga w kruchej Hostii, dziękujmy Mu, czynmy rachunek sumienia, przepraszajmy za grzechy i słabości, z ufnością wypraszajmy łaskę pięknego chrześcijańskiego życia tak, aby to Jezus coraz bardziej w nas żył, kochał i działał.

16 listopada 2025 r.

Eucharystia buduje nasze życie, rodzinę i Kościół

Sobór Watykański II przypomniał nam, że liturgia „jest szczytem, do którego zmierza działalność Kościoła, i zarazem jest źródłem, z którego wypływa cała jego moc” (*Konstytucja o liturgii świętej SWII, nr 10*). W liturgii i poprzez liturgię Chrystus włącza Kościół i wszystkich jego członków w swoją ofiarę uwielbienia i dziękczynienia złożoną Ojcu na krzyżu. Dlatego czynne uczestnictwo w liturgii, regularne przyjmowanie sakramentów świętych oraz słuchanie i rozważanie słowa Bożego powinny znajdować odzwierciedlenie i przynosić owoce w naszym codziennym życiu. Liturgia, szczególnie eucharystyczna, pozwala nam na przyjęcie całym sercem Jezusa i pozwolenie Mu na działanie w nas tak, aby Jego nauka kształtowała nasze wybory, postawy, relacje i decyzje. Ofiarowana nam w Komunii świętej łaska czyni nas zdolnymi do dawania autentycznie chrześcijańskiego świadectwa oraz pogłębienia darów, jakie Duch Święty dał nam w chrzcie i bierzmowaniu. Wszystko po to, by pozwolić Eucharystii kształtować nas do miłości i by spełniało się w naszym życiu pragnienie Jezusa: „Po tym wszyscy poznają, żeście uczniami moimi, jeśli będziecie się wzajemnie miłowali” (J 13,35).

Wten sposób owoce każdej Mszy św. mogą przeradzać się w nas w takie doświadczenie miłości, dzięki której w codziennych gestach czułości, dobroci, poświęcenia i ofiary, nasze rodziny i wspólnoty mogą stawać się miejscami pokoju i jedności. Tylko w ten sposób rodzi się przebaczenie, które leczy zranienia, przywraca pokój i pozwala na nowo budować rozerwane więzi. Aby jednak umacniać miłość wystawioną na próby dnia codziennego i rozwijać chrześcijańskie postawy potrzebujemy „pokarmu z nieba”, który życiu duchowemu daje siłę, wzrost i nowe życie.

Wiemy, że każda Eucharystia kończy się wezwaniem kapłana: „Idźcie w pokoju Chrystusa!”. Słowa te są zarówno posłaniem, jak i zobowiązaniem, abyśmy pełnili wolę Bożą w naszym codziennym życiu i z Jego błogosławieństwem podejmowali codzienne obowiązki. Pragniemy tak żyć, aby inni mogli zobaczyć w nas wiarę w Jezusa i przyjęli Dobrą Nowinę o zbawieniu.

23 listopada 2025 r.

Eucharystia: zaproszenie do budowania wspólnot

Wwielu kościołach i kaplicach naszej diecezji codziennie sprawowana jest Msza św. Przy ołtarzach gromadzi się wspólnota wierzących, by przeżywać największą tajemnicę naszej wiary. Czy jednak zdajemy sobie do końca sprawę, czego świadkami jesteśmy podczas każdej Eucharystii? Może przez rutynę jesteśmy tylko obserwatorami i biernymi odbiorcami swoistego teatru, który dokonuje się w kościele?

Przychodzimy na Mszę z różnych powodów – z tradycji, przyzwyczajenia, poczucia obowiązku, ale także szukając duchowej pomocy i formacji. Jednak Kościół uczy nas, że obecny na Eucharystii Chrystus zaprasza do prawdziwej przemiany – do głębokiego i świadomego uczestnictwa, do zaangażowania, do bycia obecnym sercem i umysłem, do budowania takiej wspólnoty Kościoła, która przy stole eucharystycznym staje się jednym ciałem.

Aby wejść na tę drogę należy zrozumieć, że aktywne uczestnictwo to nie tylko fizyczna obecność w kościele. Pięknie ujęli to Ojcowie Soboru Watykańskiego II: „Kościół bardzo troszczy się o to, aby wierni nie uczestniczyli w liturgii jako obcy i niemi widzowie, lecz by celebrując ją, poprzez obrzędy i modlitwy, byli świadomie, czynnie i owocnie zaangażowani” (SW II, Konstytucja o liturgii świętej *Sacrosanctum Concilium*, nr 48)

Oznacza to, że każdy z nas jest zaproszony do współtworzenia liturgii, do czynnego w niej udziału poprzez śpiew, modlitwę, odpowiedzi, gesty, słuchanie i aktywne w niej uczestniczenie. Każde „amen” wypowiedziane w czasie Mszy św., każdy znak i wspólny śpiew nie są jedynie zewnętrznymi czynnościami, ale wyrazem żywej wiary i pragnienia budowania wspólnoty. Dlatego tak ważne jest byśmy uświadamiali sobie, iż liturgia nie jest jedynie domeną kapłana czy nawet posługującej przy ołtarzu służby liturgicznej, ale każdy z nas wnosi do liturgii swoją wiarę, duchowość i zaangażowanie. W ten sposób wspólnota eucharystyczna staje się żywym organizmem, ciałem, w którym różne osoby spełniają swoje niepowtarzalne zadania i role.

Aby jednak to wspólnotowe uczestnictwo mogło być prawdziwie owocne, należy znać i rozumieć bogactwo liturgicznych symboli, znaków i kontekstów. Wiele z nich umyka niestety naszej uwadze i właśnie przez to liturgia eucharystyczna nie staje się dla nas doświadczeniem pełnym znaczeń i symboli, gdzie każda czynność, słowo, kolor, dźwięk czy zapach mają swoją głęboką wymowę. Znaki liturgiczne niosą w sobie tak wiele treści, na przykład:

- znak krzyża, który rozpoczyna i kończy każdą Eucharystię, przypomina nam o odkupieńczej męce Chrystusa oraz o tym, że wszystko winniśmy czynić w Jego Imię;
- chleb i wino – proste, codzienne pokarmy – symbolizują naszą codzienność uświęconą obecnością Boga;
- światło świec ołtarzowych przypomina nam, że tylko Chrystus jest jedyną światłością świata.

Poznanie, dostrzeżenie i zrozumienie tej symboliki może nam pomóc wchodzić głębiej w treści, jakimi wypełniona jest każda Msza św., ucząc się w ten sposób przeżywania jej w sposób bardziej świadomy i autentyczny.

Dopiero bowiem, gdy uchwycimy piękno i głębię liturgii, możemy powiedzieć, że Eucharystia niesie w sobie moc przemieniania naszego codziennego życia, możemy zrozumieć, że siła liturgii nie kończy się w murach świątyń. Dotknięci Bożą łaską i miłością, jesteśmy posłani do świata, aby swoim życiem świadczyć o tym, czego sami doświadczyliśmy w Eucharystii – podejmować trud wnoszenia pokoju, nadziei i dobra tam, gdzie go najbardziej potrzeba. W ten właśnie sposób nasza obecność na Mszy św. nabiera głębokiego sensu i realnego wpływu na życie wspólnoty.

Angażujmy się zatem gorliwie i głęboko w liturgię, pogłębiajmy znajomość jej symboli, rozważajmy Słowo Boże, aby w ten sposób, dzień po dniu, budować opartą na miłości, jedności i pokoju żywą i pełną Ducha Świętego wspólnotę Kościoła.

Diecezja
Warszawsko-Praska